

Júlia

Világszerte Nr. 1

Kim Lawrence

A félálompasi

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Kim Lawrence, 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A JÚLIA 601. eredeti címe: *Gianni's Pride (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*
Magyarra fordította: *Herczog Gábor*

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 601. számában, 2016
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-305-5

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Már majdnem éjfél... Gianni felsóhajtott, és lefékezte a roskatag bérautót. A szokásosnál három órával tovább tartott az út.

A körülmények figyelembevételére után nehéz szívvel úgy döntött, hogy csillogó és bivalyerős, de nagyon lapos sportkocsija nem megfelelő jármű egy gyermekkel utazónak. Nemcsak azért, mert a gyerekek ritkán utaznak kevés csomaggal, de azért is, mert ritkán vannak tekintettel a krémszínű bőrülésekre. A fiát általában egy méretes terepjáróval szokta furikázni, de az most a szerelőnél volt.

Gianni nem feltűnősködni akart, éppen ellenkezőleg. Néhány napra el akart tűnni a világ szeme elől, bár az időpont sem üzletileg, sem magánéletileg nem volt a legjobb.

Az irodalmi fesztivál nyitóbeszédét az idén neki kellett volna tartania. Tavaly egy valamikori államfőre esett a kitüntető választás. Most, miután Gianni az utolsó pillanatban visszaadta a megbízást, egy ideig valószínűleg nem fogja hasonló megtiszteltetés érni. Végül is ő csak egy könyvkiadó igazgatója, és annak sincs jelentősége, hogy igen sikeres. Továbbá le kellett mondania egy randevút, de a gyönyörű modell talán megbocsát majd neki. Ha netán mégsem, hát van még elég modell a világon.

Gianni vetett egy pillantást a hátsó ülésre. A fia már öt perce aludt. Öt perc áldott csönd, eltekintve az őszög motor aggasztó kopogásától. Semmi bőgés és szívszaggató szipogás, és legfőképpen semmi hányás.

Gianninak eszébe jutott, hogy milyen leereszkedően válaszolt Liam dadájának, amikor az az utazással kapcsolatos kételyeinek adott hangot.

– Késő van, Liam fáradt, és valószínűleg egész úton aludni fog. Megértem, hogy nélkülözhetetlennek tartja magát, Clare, de boldogulok egyedül is. Élvezze a szabadnapját!

Aztán Clare kedvéért eltette az utazási rosszullét elleni szereket, sőt fél füllel még a négyévesek szakszerű elhelyezéséről szóló hosszadalmas magyarázatot is végighallgatta. Azért csak nem olyan emberfeletti feladat becsatolni a gyereket a hátsó ülésre és menni vele kétszáz kilométert? – gondolta magában mosolyogva.

Szerencse, hogy nem mondta ki hangosan, különben most még hülyébbnek érezné magát. Nem kellett volna például azokat az orvosságokat az előszoba asztalán hagynia. Vagy például nem kellett volna engednie Liamnek, hogy az első országúti pihenőnél teletömje magát hamburgerrel és rósejbnivel. Utána igazán rosszra fordult minden.

– No persze, Gianni, gyerekjáték az egész – morogta maga elé. Óvatosan behajolt a kocsiba, és lélegzet-visszafojtva megpróbálta kivenni a gyerekülést. A legutolsó autós pihenőnél egy nőnek megesett a szíve rajta, és a kezébe nyomott egy csomag nedves papírtörülőt. Ezzel azonban csak a dolgok nagyját tudta eltakarítani.

Gianni kiemelte az alvó gyereket, és az ajtót a térdével csukta be. Liam összerándult a csendes éjszakában égzengésnek tetsző döndüléstől.

– Semmi baj, kicsim. Megyünk az ágyba – próbálta nyugtatgatni az ölében tartott, meglehetősen bűdös kis csomagot.

A sötét facsoport előtt álló nádtetejű fehér ház egy levelezőlap kedvelt motívumára emlékeztetett. Az ablakok mögött semmi fény. Lucy valószínűleg már alszik. Általában hajnalban kel, hogy

megetesse a jószágokat.

Gianni nem látta értelmét, hogy felébressze. Igaz, hangulata sem volt hozzá, hogy a szülői tehetségéhez fűzött gunyoros megjegyzéseit végighallgassa. A nagynénjének soha nem okozott gondot, hogy nevéen nevezze a dolgokat.

A lehető leghalkabban lépkedett a kavicságyon a ház felé. Az egyik kezében Liamöt tartotta, a másikkal pedig, a kulcsot keresve, az ajtó kerete fölött tapogatózott.

Amikor benyitott a vörösre festett ajtón, a hold épp előbújt egy felhő mögül, és bevilágított az előszobába. A lámpát fel sem gyújtva elindult felfelé a lépcsőn. Miután Liamöt letette a kis padlásszoba ágyára, visszafordult, és felhozta a holmiját a kocsiból. A kisfiúról óvatosan lefejtette a foltos ruhát, és tiszta hálóholmit adott rá. A fürdetéssel vár reggelig. A ragacsos arcocskájából szeretettel kisimította a haját. Szegény gyerek teljesen kimerült. Gianni némán nézte az alvó kisfiát, és kemény vonásai ellágyultak. Büszkeség öntötte el.

Még mindig alig akarta elhinni, hogy része volt egy ilyen kis csoda világra jöttében. Nem így tervezte, mégis Liam a legjobb, amit egész életében alkotott.

Gondosan betakarta őt, majd behúzta a függönyöket. Elnyomott egy ásítást, és a szomszéd szobába ment, hogy végre ő is lefeküdjön. Félúton hirtelen megállt. Lucy nyilván még előtte felébred, és nem érti majd, hogy mit keres egy ismeretlen autó az udvaron. Legjobb, ha hagy neki egy üzenetet.

A konyhában a kutyák feltápászkodtak a vackukról, és álmosan a lábához dörgölöztek. Gianni firkantott néhány sort egy cédulára, és az asztalon álló müzlisdoboznak támasztotta. Futólag körbenézett és elmosolyodott. A konyhapult állapotából ítélve a rendmániás nagynénje mostanában kissé elengedhette magát. Megveregette a kutyák fejét, és visszament a szobájába, de előtte még vetett egy pillantást Liamre, majd halálosan fáradtan bedőlt az ágyba. Egy pillanattal azután, hogy a fejét a párnára hajtotta, már aludt is.

A napfény ébresztette fel.

Hol vagyok? És ki ez itt?

Harminckét éves volt, és bár akadt az életében egy-két pillanat, amit legszívesebben elfelejtett volna, de az még soha nem fordult elő vele, hogy egy vadidegen mellett ébredt.

Ezt a nőt pedig még soha nem látta korábban. A haját nem felejtette volna el. A párnán szétterülő dús tincsek rendkívüli színe egy pillanatra magára vonta a figyelmét. Vörösarany, rézszerű szálakkal átszőve.

Feltámaszkodott a könyökére, és az alvó nő karcsú hátát nézte. Egyik kezét a feje alá tette, a másik pedig a takarón feküdt. Gianni pillantása a lakkozatlan körmökről a lágyan ívelt vállig vándorolt. Az idegen bőre is jellegzetesen vörös hajú nőre vallott: sápadt, csaknem tejfehér, a vállán és a nyakán finom szeplőkkel.

Amennyire meg tudta állapítani, a nő meztelen volt. Ha most valaki belépne, arra következtetne, hogy...

Tényleg erről van szó, vagy az egész egy ravaszul kieszelt csapda?

Gianni, neked üldözési mániád van! Szó sem lehet itt semmiféle összeesküvésről.

Senki sem tudhatta, hogy ő hol van. Az egyetlen magyarázat...

A férfi megrázta a fejét. Nem, nincs semmilyen magyarázat. Ki lehet ez a selymes bőrű meztelen nő? És mit keres az ő ágyában?

Illetve... Ez itt nem is az ő ágya, és nem az ő háza.

Sötét pupillája kitágult, amikor végre megértette. Lehet, hogy a nő már az ágyban aludt, amikor ő lefeküdt mellé? Olyan fáradt volt, hogy észre sem vette?

Ez nem csak egy lehetőség, ez az egyetlen észszerű magyarázat.

Az ismeretlen nő ásítózni kezdett, és jólesően nyújtózkodott. A kecses mozdulatok következtében kissé lecsúszott róla a takaró, és láthatóvá vált vékony dereka és nőiesen kerek csípője.

Gianni lélegzete elakadt. Tapintatosan el akarta fordítani a fejét, de nem tudta levenni a szemét a lágyan ívelt, nőies hajlatokról. Lenyűgöző völgyecskeket fedezett fel a nő feszes feneké fölött.

Az idegen mormogott valamit, oldalra fordult, és ismét nyakig felhúzta a takarót.

Gianni vett egy mély lélegzetet. Csak remélni tudta, hogy a nőnek van humorérzéke. Minden jól alakulhat, ha nem sikolt fel azonnal.

Az idegen kinyitotta a szemét, pislantott néhányat, és álmos macskaként elégedetten mosolygott. Talán rövidlátó. Akárhogy is, a növekvő vágy kiűzött minden logikus gondolatot Gianni agyából. Hirtelen már nem tűnt olyan sürgősnek, hogy elhagyja az ágyat. A nő egyszerűen gyönyörű volt.

Mint mindig, Miranda most is hatvan másodperccel az ébresztőóra csörgése előtt ébredt fel. Ezen a reggelen különösen korán kellett kelnie. Meg kell etetnie az állatokat, és sok más dolga is van... Eltökélte, hogy maradéktalanul teljesíti a kötelességeit. Az új munkaadója minden feladatát listákra jegyezte fel, és meglehetősen sok ilyen listát írt.

A ház körül szép számmal éltek állatok, és mindegyiknek volt neve is. Az öreg lónak, a shetlandi póninak meg a csacsinak, sőt az összes kacsának és tyúknak is. Miranda fejében egyelőre még összevissza kavarogtak a nevek. A munkaadója azonban ehhez is készített listát, meg egy olyat is, amelyikben a takarítás pontos menetrendjét írta le.

Miranda némiképp túlzásnak találta ezt. Ő ugyanis egy kis rendetlenségben nem talált semmi kivétnevelőt. De fizetést, sőt meglepően jó fizetést kapott a munkáért, amelyet az apja egyszerűen nyaralásnak titulált. De ez még akkor volt, mielőtt elárulta neki, hogy nem áll szándékában visszatérni a következő iskolaévre. A fizetett nyaralása így tehát mégis munkává változott, amihez persze egyértelműen túlképzett volt.

Miranda sóhajtott, és még mélyebbre fészkelődött a meleg takaró alatt. Próbált megfeledkezni az apjával folytatott vitáról. Ő eljött, nem pedig elmenekült! Ez lényeges különbség. Már régóta esedékes volt.

Pedig annak idején nem volt éppen boldog ettől a döntéstől. Persze ha a nővére nem csavarja el annak a férfinak a fejét, akivel az egész életét le akarta élni, minden folyhatott volna tovább a megszokott mederben. Valószínűleg még éveken keresztül igyekezett volna meggyőzni Olivert arról, hogy ő több, mint a háztartástan megbízható tanára. Ha ő is divatos ruhákban mutogatta volna magát, mint Tam, akkor Oliver talán többet is észrevett volna belőle, mint az epertortáját.

De elég a megtört szívből! Ma reggel meglepően jól érezte magát. Általában rosszul aludt idegen ágyban, de az elmúlt éjszaka kivétel volt. Bár nyugtalanította néhány meglepően valóságos álom, ezekre azonban már csak homályosan emlékezett. Megint megfordult, még mindig csukott szemmel.

Élvezettel mocorgott, nyújtózkodott. Jobb kezével megtapogatta az ágy faragott támláját, a balja pedig valami meleget, keményet érintett. Félálomban arra fordította a fejét... és rémülten tágra nyílt a szeme.

Egy szívdobbanásnyi időre rémület szállta meg, de aztán megnyugodott és elmosolyodott. Nyilván még mindig álmodik. A valóságban egyetlen férfinak sincs ilyen arca.

A tökéletesség szobra, futott át a fején, miközben alaposan szemrevételezte a férfi arcvonásait. Egy bukott angyal sötét színekkel. Markáns vonásaival ez az arc nem egyszerűen csinos. Miranda megcsodálta a határozott orrot, a magasan ülő arccsontokat és a magas, intelligens homlokot, az aranybarna bőrt. Aztán a súlyos szemhéjakkal keretezett bársonyos szempárba nézett.

Egy pillanatra elmerült a sötét mélységben. Halkan felsóhajtott, majd pillantása a férfi szájára vándorolt tovább. Az ajka szépen metszett, ugyanakkor szigorú és hihetetlenül érzéki volt.

– Jó reggelt!

Miranda szaporán pislogott. A mély, rekedtes hang is nyilván az álom része. A férfi beszédében még egy leheletnyi akcentust is felfedezett. Bár ahhoz képest, hogy álom, nagyon is valóságosnak tűnik. Ráadásul mintha már ébren volna.

Miranda kifújta az arcából egy hajtincset, és közben megérezte a másik meleg, férfias illatát. Arcvíz némi mósusszal keverve. Drága keverék, gondolta. Ez egy drága álomember... Megszemlélte az enyhén borostás állát. Keménynek, vadnak és roppant szexinek látszott, bár az ő ízlésének inkább a finomabb, érzékenyebb férfiak feleltek meg.

Ez a pasi akkor is álomszerű... Lehunyta a szemét, és maga elé képzelte a mosolygó Olivert, és vágyakozó sóhaj szakadt fel belőle. Ő már találkozott álmai férfiével. Nap mint nap egymás mellett dolgoztak, és elfogadta, hogy Oliver nem találja őt elég vonzónak. Csak az a furcsa, hogy az ikertestvérét viszont kifejezetten annak látta. A sors különös fintora.

Miranda büszke volt arra, hogy remekül el tudta rejteni az érzéseit. Még Tam sem fedezte föl, hogy összetörték a szívét. Így legalább megkímélte magát a részvevő pillantásoktól és a sajnálattól. Még akkor is, amikor egy nappal az esküvője előtt Tam elárulta, hogy terhes, sikerült végül kinyögnie valamit. Talán színésznőnek kellett volna mennie. De azért vannak határok. Oliverrel képtelen volt továbbra is egy iskolában dolgozni.

Miranda megrázta magát, és megint az ágyában fekvő idegenre irányította a figyelmét. Tényleg vagánynak látszott, és minden pórusából áradt a férfiasság.

Egy férfi van az ágyamban!

Rémült nyögését az ébresztőóra vad csörgése nyomta el. Aztán a férfi átnyúlt fölötte, és elhallgattatta az órát. Miranda egyetlen mozdulattal maga köré tekerte a takarót, és kiugrott az ágyból.

Tágra nyílt szemmel nézett az idegenre. A melle hullámzott a takaró alatt, és megpróbálta nem észrevenni a hideg fuvallatot, amely végigsimított meztelen fenekén. Az adrenalinszintje az egekbe szökött. Fuss el! – súgta az ösztöne, de ahhoz, hogy az ajtóhoz érjen, először el kellett volna mennie az ágy mellett. A gondolatai száguldottak, de a lába nem mozdult.

Nem azt szokták mondani, hogy a legjobb védekezés a támadás? Ha áldozatként viselkedsz, akkor áldozatul is esel.

– Meg ne mozduljon!

Különben mi lesz? Ilyen messzire Miranda azonban nem tervezett. Dacosan felvetette a fejét. Amíg a lába nem engedelmeskedik, addig nem szabad elárulnia a félelmét.

– Különben megbánja!

Az ismeretlen biztosan meghallotta a remegést a hangjában, de legalább nem próbálta meg rávetni magát.

Miranda végignézett a férfin. Még fekvő is látszott, hogy semmi esélye nem lenne ellene. A pasi testén egyetlen gramm felesleg sincs. Az aranybarna bőr alatt határozottan látszottak az izmok. Úgy nézett ki, mint azok a fitnessfanatikusok, akik úgy tudnak lefutni egy maratont, hogy közben meg sem izzadnak. Ha ahhoz támadna kedve, hát le tudná csapni őt, mint egy legyet.

Megpróbált nem azon töprengeni, hogy mi lehet a férfi célja. A szemét le sem véve róla, a háta mögött lévő telefon felé tapogatózott. Valahol ott tehetete le tegnap este...

Gianni az egyik kezét a szemére szorította, ahol eltalálta az ébresztőóra, míg a másikkal a megadás jelét mutatta. Nem kellett zseninek lenni ahhoz, hogy az ember kitalálja a nő gondolatait.

– Nyugodjon meg, kérem, ez csak egy félreértés – mondta csillapítóan. Kereste a lány tekintetét, és összerándult, amikor meglátta a szeme rendkívüli színét.

Annyira rendkívüli volt, hogy egy pillanatra elveszítette a fonalat. Ilyesmi már rég történt vele. Sötétzöld, mélézöld el a nő szemét nézve. Mint egy hűvös, nyugodt erdő, és benne az apró, aranyszínű pöttyök a leveleken áttörő napsugár.

Azok a zöld szemek úgy néztek rá, mint egy mérges kígyóra.

– Tehát maga félreértésből bemászott az ablakon, félreértésből levetkőzött, és félreértésből befeküdt az ágyamba? Túl sok itt a félreértés.

Miranda óvatosan előrehajolt, és a takaró egyik csücskét átvette a vállán. Megkönnyebbülten érezte, hogy most már elrejtje a fenekét.

A hangja mindig ilyen rekedtes, vagy csak a félelemtől? – töprengett Gianni. Mindenesetre nagyon vonzó hang. Annyira, hogy már türelmetlenül várta, mikor szólal meg ismét a lány.

– Ha így nézzük, akkor a dolog tényleg nem tűnik nagyon meggyőzőnek – ismerte el Gianni. – De higgye el, teljesen ártalmatlan vagyok.

Csak semmi hiszti, Miranda! Hogy félelmét elrejtse, halvány mosolyt erőltetett az ajkára.

Ártalmatlan? Ez a félmeztelen macsó az ágyában? Félelmetes szexualitás sugárzik belőle, és biztosan teljesen őrült. Vajon hozzányúlt az éjszaka? Ettől a gondolattól csaknem felfordult a gyomra.

- Istenem, azt hiszem, rosszul leszek – nyögte.
- Ez velem is gyakran előfordul – közölte Gianni.

Mit is mondott Lucy az elutazása előtt? – gondolta magában némi iróniával Miranda. „Remélem, nem fog unatkozni, bár attól tartok, errefelé nem sok izgalmas dolog történik.”

- Az egész tényleg csak egy ártalmatlan félreértés – ismételte meg Gianni.
- Minden nőnek ezt mondja, akit zaklat? – A lány csodálkozott, hogy nyugalmat áraszt a hangja, még ha kicsit élesebb is, mint általában.

A háta mögött az ujjá végre megérintette a telefont, de aztán hallotta, hogy a kagyló leesik a földre. A francba!

- Most megyek – közölte Miranda. Már ha elbír a lábam, tette hozzá gondolatban.
- Nem tartom föl. Mint már mondtam, ez az egész egy ártatlan félreértés. Egy apró hiba.
- Igen, a maga hibája! – Hogyhogy működik a hangom, de a lábam nem? Fordítva jobb lenne. A lány beleharapott az ajkába. – Egyébként figyelmeztetem, hogy tanultam önvédelmet.

Gianni látta, hogy a nő reszket. A kis vörös nincs híján a bátorságnak, gondolta elismerően. A félelme ellenére állja a sarat.

Lassan felült. Miranda hátrálni kezdett. Gianni mosolygott, és mindent elkövetett, hogy tényleg ártalmatlannak látsszon. Nem könnyű ez egy félmeztelen, százkilencvenöt magas, izmos férfinak. Hogyan vehetné el a legjobban a helyzet életét?

Az idegen lány alacsony és karcsú volt. Lucynál fiatalabb lehetett, szív alakú arcát a hatalmas zöld szempár uralta. Gianni akaratlanul is arra gondolt, hogy csodálatos lehet megcsókolni a telt ajkát. Ez a gondolat persze nem sokat segített a helyzet kezelésében.

- Csak ne zaklassa fel magát!
- Száraz nevetés hagyta el Miranda száját. Ha valamikor, akkor most igenis van oka a zaklatottságra!
- Nem zaklatom fel magam – mondta. Azon már rég túl volt.
- Ez nem az, aminek látszik.
- Hát akkor mi az ördög?
- A szomszédban van egy fürdőszoba biztonságos zárral. Miért nem megy be oda, és akkor lesz időnk tisztázni a dolgokat.

Ez nem olyan javaslat, amilyenre egy erőszakoskodótól számít az ember.

- Honnan tud a zárról? – kérdezte Miranda gyanakodva.
- Talán játszadozik vele a férfi? Csinált valamit a zárral, miközben ő aludt? És mi történt a kutyákkal? Lucy azt mondta, hogy veszettül megugatják az idegeneket.
- Mit csinált a kutyákkal? Az állatotthonból jöttek, és...
- Tudom. Sok mindenem keresztülmentek. A legegyszerűbb, ha hívja Lucyt, ő majd elmondja, hogy ki vagyok én. Lucy! – kiáltotta el magát hangosan.
- Maga ismeri Lucyt? – lepődött meg Miranda. Ez biztató jel.
- Gianni bólintott.

– Lucy! – kiáltott még egyszer. – Nem tudtam, hogy látogatója van – tette hozzá társalgási modorban, és aggodalmasan ráncolta a homlokát.

– Nincs itt. – Miranda hirtelen elhallgatott. Ha az idegen eddig nem tudta, hogy ő egyedül van a házban, akkor most már tudja. Talán tényleg ismeri Lucyt, de ez még nem ok arra, hogy ő megbízzon benne.

- Elment? – kérdezte tétován a férfi.
- Igen, de bármelyik pillanatban visszajöhet. – Mirandát azonban elárulta a reszketeg hangja.
- Nézze, valóban nagyon sajnálom, hogy megijesztettem. Én magam is megrémültem, amikor felfedeztem magát az ágyamban.
- Nem ijedtem meg – hazudta Miranda. A tekintetét képtelen volt levenni az izmos mellkasról. A férfi bármikor pózolhatna egy giccses naptár számára, de nyers szexualitása a legkevésbé sem

volt giccses. Inkább lehengető. – Hogyan jött be?

– Kulccsal. Lucy mindig tart egyet az ajtófélfá tetején. Tudok a fürdőszoba zárjáról, tudok a kulcsról, mert már nagyon sokszor voltam itt.

– Lucy szeretője?

Gianni felnevetett. Ettől a kitörő vidámságtól borzongás futott végig Miranda hátán.

– Családtag vagyok – mondta.

Most Mirandán volt a sor, hogy nevéssen. A barátot még csak bevette volna, bár adódott volna a kérdés, hogy miért ebbe az ágyba feküdt, és nem Lucyéba.

Nagyon jól el tudta volna képzelni ezt a délies vonásokkal rendelkező férfit Lucy barátjának. Bárhol jelennének meg, minden szem rájuk szegeződne. Együtt akár egy földrengést is előidézhetnének.

De családtag? Az lehetetlen. Lucynak semmi akcentusa nem volt, és a bőre is teljesen fehér. Hihetetlenül kék a szeme, és aranyszőke a haja. Ez a fekete hajú férfi azonban nem csak kívülről volt fenyegetően sötét. Kiszámíthatatlannak, sőt veszélyesnek látszott.

– Szóval családtag? – ismételte meg lassan Miranda.

Gianni bólintott.

– Tegnap késő éjjel érkeztem, és nem akartam senkit megzavarni. Amikor itt vagyok, mindig ebben a szobában alszom.

Ez hihetőnek tűnt, viszont Miranda a Mikulásban is két évvel tovább hitt, mint a nővére...

– Hát, ha maga mondja.

– Maga aztán nem könnyű eset. Nem látta a fényképeket a földszinten?

Mirandának homályosan rémlett az étkező komódján lévő családi fotósorozat. Lehet, hogy a férfi mégis igazat mond?

– Maga talán a bátyja?

– Nem. Az unokaöccse.

– Unokaöcs? – nevetett fel gúnyosan Miranda. – Maga még nyilván soha nem találkozott Lucyval!

– Miből következtet erre?

– Hol is kezdjem? Először is fiatalabb magánál, aztán angol, míg maga... Fogalmam sincs, hogy milyen nemzetiségű. Azt hiszem, hallotta, hogy elutazik, és arra számított, hogy majd talál valami értékeset. Aztán látta, hogy itt alszom, és...

– És nem tudtam ellenállni a kísértésnek? – Miranda érezte, hogy elpirul. – Nos, nem szívesen dicsekszem, de akad néhány nő, aki szívesen osztja meg velem az ágyamat. Ami pedig a rokonságot illeti, Lucy félig ír, akárcsak én. A felmenőim másik fele olasz, míg Lucyé angol. Ő valóban két évvel fiatalabb nálam. Fitzgerald nagypapának három felesége volt, és tíz gyereke. Az apám a legidősebb. Lucy harminc évvel őutána született, és ő a legfiatalabb. Nézze csak meg a fényképeket! Legalább kettőn én is rajta vagyok. Nem igazán jó képek, de... – Gianni úgy nézett a nő szemébe, mintha egy rémült lovat akarna megnyugtatni, majd letette az egyik lábát a földre. – Ha hazudni akarnék, akkor valami hihetőbb mesével állnék elő.

Miranda még mindig nem bízott meg teljesen a férfiban. Semmivel sem látszott kevésbé veszélyesnek, mint az imént. Másrészt viszont abban igaza van, hogy a története annyira hihetetlen, hogy akár igaz is lehet.

– Idedobná, kérem, a nadrágomat és az ingemet? – kérte Gianni, és az egyik kezét végighúzta izmos mellkasán. – Ruha nélkül kicsit bizonytalanul érzem magam.

Hát ez aztán szemenszedett hazugság! Miranda tekintete követte a mellkasáról az izmos hasára sikló kezét, aztán hirtelen elkapta a pillantását. Nehezen tudta elképzelni, hogy valaki gátlástalanabbnak mutatkozzon félmeztelenül egy idegen előtt. Ő maga viszont tényleg nagyon kényelmetlenül érezte magát a hiányos öltözéke miatt.

Még mindig nem volt teljesen meggyőzve, de legalább már nem félt. A férfi felé rúgta az inget, aztán idegesen megrázta a lábát, ahogy a puha anyag fennakadt a meztelen lábujján. Alig múlt el a veszély, ő természetesen azonnal nevetségessé tette magát.

Gianni lehajolt, felemelte az inget, és a lányra mosolygott.